

TUYẾT

PHẠM HỮU BÌNH

(KỶ HAI)

Ngày Thứ Ba giáo sư sinh vật học quyết định đưa cả lớp đi tham quan Viện Bảo Tàng Y Khoa ở cách trường chừng hai dặm. Đó là một trường học cũ đã được tu bổ lại thành nơi hội họp cho các bác sĩ trong thành phố. Trên lầu hai của tòa nhà có trưng bày những sưu tầm về các trường hợp khác thường trong y khoa. Có bộ xương người cao đến bảy feet rưỡi, có một cặp trẻ sinh đôi dính liền lưng vào nhau, và rất nhiều thứ khác nữa. Tất cả những thứ này đã được ướp bằng các chất hóa học để khỏi hư và được chứa trong những lồng kính hay những bình thủy tinh lớn. Các học sinh được tự do đi quan sát những sưu tầm này để chọn một đề tài làm bài thuyết trình.

Đang cùng các bạn học mê mải nhìn những sưu tầm kỳ lạ này, mắt Tuyết bỗng hướng về phía một sưu tầm ở cuối phòng dưới dòng chữ: "SỰ THAI NGHÉN".

Tuyết thấy lạnh toát người, chân tay run lấy bầy, mắt hoa lên như muốn ngất xỉu. Tuyết nhắm mắt lại, nắm chặt lấy lan can cho khỏi té nhào. Đầu choáng váng, tim đập thình thịch, Tuyết cố hết sức bình sinh để giữ thăng bằng. Cũng may là lúc đó tất cả mọi người còn đang chăm chú quan sát những sưu tầm, không ai để ý đến Tuyết.

Từ hai hôm nay, Tuyết đã chỉ lo làm sao cho mọi người khỏi nghi ngờ gì về việc xảy ra ngày Thứ Bảy và không nghĩ gì đến việc Tuyết có thể mang bầu. Dòng chữ kia đã thỉnh thoảng nhắc Tuyết đến cái hậu quả có thể xảy ra cho Tuyết. Đứng lịm đi như vậy có đến 15 hay 20 phút, Tuyết mới dần dần hoàn hồn trở lại. Liệu Tuyết...liệu Tuyết ... có thể có bầu ngay lần đầu không? Người ta đã có ai có bầu ngay lần đầu chưa? Tuyết chẳng biết hỏi ai. Tuyết chẳng dám hỏi ai. Hỏi sẽ là tự thú. Có lẽ có rất ít người có bầu ngay lần đầu và Tuyết hy vọng Tuyết không thuộc số ít người đó. Còn mười ngày nữa mới đến ngày kinh kỳ của Tuyết. Tuyết đành chờ cho đến ngày đó xem sao đã, chứ biết làm sao bây giờ?

Các bạn Tuyết đã đi cả về phía cuối phòng, nơi có trưng bày sưu tầm về thai nghén. Tuyết không muốn đứng đây một mình để mọi người phải thắc mắc. Thong thả, Tuyết cũng bước theo về phía cuối phòng và đứng sau các bạn để quan sát.

Lơ lửng trong một chất lỏng trong veo chứa trong những cái bình bằng thủy tinh là những bào thai đủ cỡ. Bắt đầu là một cái trứng mới thụ tinh được ba ngày, chỉ to bằng một đầu kim. Kế đến là cái thai được một tuần, to gần bằng một hạt ngô. Cái thai ba tuần trông giống như một con sâu. Cái thai sáu tuần đã lờ mờ có hình người, với cái đầu to và chân tay mới nhú ra một chút như những búp lá. Những cái thai từ tám tuần trở đi càng ngày càng có nhiều chi tiết rõ rệt hơn. Đến tuần lễ thứ mười hai thì người ta đã thấy được cái bào thai là trai hay gái.

Hôm nay là ngày thứ ba. Nếu Tuyết có bầu thì nó mới chỉ là một cục bầy nhầy chưa bằng một hạt đậu, nó chưa thành hình con sâu nữa. Liệu Tuyết có thể gọi nó là con Tuyết không? Thật mà khó có thể tin rằng trong vài chục ngày cái cục bầy nhầy kia sẽ biến dạng để trở thành một đứa trẻ; và đứa trẻ sẽ được sinh ra, sẽ lớn lên để trở thành một người con gái như Tuyết hay một người con trai như George.

Mà từ lúc nào trở đi người ta có thể coi cái bào thai là một đứa trẻ? Từ lúc chân tay và đầu nó đã lờ mờ hiện ra lúc nó được bốn tuần lễ? Hay từ lúc ba tháng trở đi khi người ta có thể nhận ra nó là trai hay gái?

Mà tại sao người ta không thể coi nó là một đứa trẻ, là một người, ngay từ khi nó chỉ là một cục bầy nhầy nhỏ hơn hạt đậu vì ai cũng biết rằng với ngày tháng nó sẽ thành một đứa trẻ; nó sẽ thành một người?

Tuyết còn đang chìm trong suy nghĩ thì nghe tiếng Linda hỏi:

- Mày bị đau hay đã có kinh mà mặt mũi mày trông xanh dờn thế kia?

Tuyết cố lấy lại bình tĩnh gượng cười trả lời:

- Tự nhiên tao thấy lạnh quá. Có lẽ tao bị cảm.

Cũng may đã đến giờ ra về. Tuyết đi sát cạnh Linda và dặn dò:

- Nếu ngày mai tao vẫn còn đau và phải nghỉ học, mày nhớ gọi điện thoại cho tao biết những bài vở ở trường.

Nhưng ngày hôm sau Tuyết không nghỉ ở nhà. Tuyết không thể ngồi yên không làm gì để chờ đến ngày có kinh kỳ. Dù sao thì cũng còn mười ngày nữa. Từ nay đến đó Tuyết phải làm một cái gì để luôn luôn bận rộn khỏi phải nghĩ đến mối lo sợ kia. Những giờ phút chưa bao giờ trôi đi chậm chạp như vậy. Mỗi buổi tối lên giường ngủ là mỗi lần Tuyết thờ phào thấy một ngày đã qua đi.

Rồi cái ngày kia cũng đến. Từ hai hôm nay Tuyết đã mang sẵn băng vệ sinh ở trong túi để đề phòng. Nhưng suốt ngày hôm đó và cả ngày hôm sau nữa Tuyết chẳng thấy gì. Tuyết bắt đầu lo sợ.

Nếu như Tuyết có bầu thật thì làm sao đây? Làm sao Tuyết có thể thú thật với cha mẹ? Ôi, còn người quen, kẻ thuộc nữa. Ăn làm sao, nói làm sao bây giờ? Rồi còn cái thai, rồi còn đứa trẻ, ai nuôi nấng nó? Ai săn sóc nó?

Nhưng Tuyết nhớ có lần Tuyết đã trễ đến bảy ngày. Có lẽ lần này Tuyết cũng chỉ trễ thôi. Tuyết phải chờ thêm ít ngày nữa.

Về bờ phờ, lo âu của Tuyết không qua khỏi mắt bà Long; nhưng bà Long chỉ cho rằng con gái bà quá lo lắng bài vở mà thôi.

Sang đến tối ngày thứ tư thì Tuyết đã mệt nhoài và sợ hãi đến rụng rời chân tay. Tuyết lên giường nằm và ngủ thiếp đi. .... Tuyết nghe như có tiếng trẻ khóc ở bên cạnh. Tuyết quay sang thì ... kìa lạ chưa, Tuyết lại thấy George nằm ngay bên cạnh. Tuyết giật mình, bàng hoàng tỉnh dậy. Đó chỉ là một giấc mơ.

Tuyết nhận thấy hình như quần ướt. Mừng quýnh, Tuyết xuống giường, bật đèn xem lại cho chắc.

Đúng là Tuyết đã có kinh. Bao nhiêu lo âu sợ hãi tan biến đi hết. Thế là Tuyết đã thoát nạn! Thế là Tuyết vẫn trong trắng như xưa! Thế là tương lai lại sáng lạng! Những giọt máu hồng hôi hám mọi khi vẫn làm Tuyết bực bội, cau có thì hôm nay đã mang lại cho Tuyết cả một trời hạnh phúc.

Thấy cái vẻ tươi vui, hăng hái trở lại với Tuyết ngày hôm sau, bà Long mừng rỡ nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên. Bà nói nhỏ với ông Long:

- Cái con nhỏ này mới kỳ cục làm sao. Hôm qua thì lầm lằm, lì lì thế. Hôm nay thì cười nói luôn miệng như bắt được của.

Linda cũng lấy làm lạ về cái vẻ vui tươi, hăng hái khác thường của Tuyết. Trước khi tan học Linda ghé qua Tuyết thì thầm:

- Con quỷ này, mày vừa trúng số độc đắc hay sao mà hôm nay mày vui thế?

Tuyết chỉ mỉm cười không trả lời.

Tuyết bước vào tiệm vàng thì đã thấy cô Huyền đang ngồi nói chuyện với bà Long. Cô Huyền kém bà Long sáu, bảy tuổi và quen biết bà Long từ ngày còn ở Việt Nam. Thình thoảng cô Huyền vẫn ghé lại tiệm chuyện trò với bà Long. Thấy Tuyết cô Huyền quay sang hỏi đùa:

- Bao giờ Tuyết mới cho cô ăn cỗ đây? Cũng phải lè lẹ đi để ông bà cố còn có cháu ngoại, bằng bế cho vui tuổi già chứ.

Đã nhiều lần cô Huyền hỏi đùa như vậy mà Tuyết không để ý gì; nhưng hôm nay tự nhiên Tuyết thấy ghét cô Huyền lạ thường. Người gì mà vô duyên đến thế! Cứ tò mò vào đời tư người ta. Bao giờ người ta lấy chồng; bao giờ người ta có con thì ăn nhằm gì đến mình mà tò mò, tọc mạch. Tuyết không trả lời, lẳng lặng vào nhà trong, rót hai ly nước mang ra mời khách rồi đi thẳng lên lầu học bài.

Thấy Tuyết đã lên lầu rồi, cô Huyền ghé sát tai bà Long thì thầm:

- Chị có biết chuyện gì không?

Bà Long cũng hạ thấp giọng hỏi lại:

- Không. Chuyện gì hở cô?

Cô Huyền nhìn trước, nhìn sau như sợ có người nghe trộm, rồi tiếp:

- Em nói riêng với chị cái này; nhưng chị phải hứa với em là chị sẽ không nói cho ai biết nghe.

Cô Huyền dừng lại như thể để chờ lời hứa của bà Long; nhưng bà Long vẫn yên lặng, lơ đãng nhìn ra cửa. Sau vài giây cô Huyền lại tiếp:

- Em nghe nói ông luật sư Bảng đang bị mấy người đàn bà làm trong văn phòng ông ấy kiện về tội tống tình. Chị xem thế thì có tội thân cho bà Bảng không? Chồng bị kiện đã là khổ; mà lại bị kiện vì nham nhở với mấy người đàn bà dưới quyền thì có đau đớn không?

Bà Long quay sang hỏi:

- Cô có biết chắc không?"

Cô Huyền chối đầu quầy quậy:

- Thì em nghe nói thế nào thì em nói lại với chị như vậy. Em có làm cùng sở với mấy người ấy đâu mà em biết chắc được.

Bà Long nghiêm trang nhìn cô Huyền và thông thả nói:

- Cô chỉ nghe nói, cô không biết chắc, mà cô mang chuyện đó đi rỉ tai người này, rỉ tai người kia. Mấy hồi mà chuyện ấy đến tai bà Bảng? Rồi vợ chồng người ta lục đục với nhau, có thể đến chỗ tan vỡ, thì ai chịu tội? Cô nói cô thương bà Bảng mà cô đi làm một việc như thế thì có khác gì cô lấy dao đâm sau lưng bà ấy không? Nếu thực sự cô thương bà ấy thì cô chẳng nên làm cái việc đi nói xấu chồng bà ấy. Còn ông Bảng nữa. Người nào cũng có danh dự của người ta. Danh dự người ta cũng giống như linh hồn người ta. Cô mang những chuyện không xác thực đi nói chỗ này chỗ kia để làm mất danh dự người ta thì có khác gì cô giết người ta không? Dù cho chuyện đó có thật đi nữa thì cô cũng chẳng nên đả động gì tới mới là phải.

Cô Huyền có vẻ ngượng và tìm cách bào chữa:

- Trời ơi! Em có tin cần chị em mới nói chuyện đó với chị mà chị còn trách em nữa thì có oan cho em không?

Rồi cô Huyền nói lảng sang chuyện khác, hỏi thăm về Cha Bạch và Sơ Teresa. Cô Huyền uống hết ly nước mà Tuyết mang ra từ nãy, rồi đứng lên từ biệt bà Long ra về.

Cô Huyền đi rồi, bà Long nhìn theo, lắc đầu chán ngán. Đã nhiều lần cô Huyền đem những chuyện như thế đến nói với bà và đã mấy lần bà lấy lời lẽ phải chăng khuyên nhủ cô Huyền chẳng nên làm như vậy; nhưng rồi, chứng nào, tật nấy, cô Huyền vẫn không bỏ được những tật xấu đó. Bà Long nghĩ cô Huyền giống như một con kên kên, hễ thấy mùi hôi thối của xác chết ở đâu là xà xuống.

Bà Long cũng có linh cảm rằng cô Huyền muốn rình rập chính gia đình bà để mong có chuyện đi khắp nơi. Ôi! Đối với những người như cô Huyền thì còn gì lý thú bằng kiếm được một chuyện không hay trong một gia đình khá giả như gia đình bà? Bà muốn xa lánh cô Huyền; nhưng không tìm được cách nào. Đối với một người quen biết từ bên Việt Nam, bà chỉ sợ rồi người ta lại cho bà là kên kên, khinh người.

Hơn hai tháng sau thì Tuyết đã gần như quên hẳn đi chuyện xảy ra với George. Tuyết cũng tìm đủ cớ này, cớ kia để không sang nhà Linda, để khỏi phải gặp lại George. Tuyết biết rằng chỉ vài tháng nữa khi George dọn lên học ở Đại Học Michigan, xa hẳn nhà, thì Tuyết sẽ không phải giữ gìn ý tứ gì nữa.

Chiều Thứ Sáu hôm ấy Tuyết cũng về tiệm vàng giúp bà Long như mọi khi. Đang lo thu dọn trong tiệm thì Tuyết nghe tiếng bà Long gọi:

- Tuyết ơi! Con có điện thoại.

Tuyết chạy lại, đỡ lấy máy. Có tiếng Linda ở đầu máy đang kia:

- Tuyết ơi, tao có chuyện gấp phải cầu cứu với mày đây. Tao nhận lời trông hai đứa con cho ông bà Jackson tối nay để họ đi nghe hòa tấu. Bây giờ bạn trai tao ở trong Hải Quân được về phép đặc biệt lại vừa gọi điện thoại rủ tao đi ăn và đi coi chiếu bóng tối nay. Mày giúp tao trông hộ tao hai đứa nhỏ đó tối nay được không? Tao sẽ lái xe đến đón mày, đưa mày lại nhà ông bà Jackson. Tao sẽ cố gắng về trước mười giờ tối và lại chở mày về nhà.

Tuyết biết cùng lắm Linda mới nhờ đến Tuyết. Linda biết hôm nay Tuyết bận giúp mẹ ở tiệm vàng. Tuyết nói:

- Để tao hỏi má tao cái đã.

Rồi quay sang bà Long, Tuyết hỏi:

- Má ơi, Linda nhờ con trông hai đứa con cho ông bà Jackson tối nay. Nó bận đi có công chuyện, nhưng hứa sẽ chở con về nhà trước mười giờ. Má nghĩ sao?

Bà Long không phản đối gì:

- Tùy con. Nếu con có thể giúp được Linda thì cứ đi. Hôm nay không đông khách lắm. Bố mẹ ở đây đủ rồi.

Tuyết nói vào điện thoại với Linda:

- O.K. Má tao chịu rồi. Mà mày phải chở tao về trước mười giờ đấy.

Đến sáu giờ tối thì Linda đến đón Tuyết và chở Tuyết đến thẳng nhà ông bà Jackson. Rõ ràng là Linda đã nói trước cho ông bà Jackson biết việc Linda nhờ Tuyết thế chân tạm vài giờ cho Linda, nên khi Tuyết bước vào nhà, ông bà Jackson giới thiệu ngay hai đứa con trai năm tuổi và ba tuổi với Tuyết và chỉ cho Tuyết biết phòng ngủ trên lầu của hai đứa nhỏ, cùng tủ chứa đồ chơi.

Ông bà Jackson ra khỏi nhà rồi, Tuyết ngồi xuống chơi mấy trò chơi với hai đứa nhỏ. Tuyết vẫn thích trẻ con; nhưng không có em nhỏ và cũng không có cháu, Tuyết mừng có dịp như hôm nay để được chơi với trẻ con. Hai đứa nhỏ thật dễ thương, đem hết thứ này đến thứ khác ra khoe với Tuyết và cười nói luôn miệng.

Đến bảy giờ rưỡi thì Tuyết cho hai đứa nhỏ đi ngủ và xuống dưới nhà coi TiVi một mình. Tuyết đã mang sẵn theo một túi bắp rang và một lon nước ngọt. Ngồi trước màn ảnh TiVi cỡ lớn với âm thanh nổi, vừa ăn bắp rang vừa xem phim, Tuyết thấy thật thoải mái.

Phim Tuyết muốn coi tiếp hôm nay là phim "Moscow on the Hudson". Phần đầu Tuyết coi tuần trước có nhiều đoạn khôi hài làm Tuyết cười rữ rượi đến thắt cả bụng. Phần hai hôm nay có vài đoạn làm tình ướt át, gây nên trong Tuyết một cảm giác xốn xang giống như cái cảm giác hôm nào khi George ôm lấy Tuyết ở trong phòng ngủ.

Có tiếng gõ cửa. Tuyết mừng rỡ, đoán là Linda đã về, và chạy vội ra mở cửa.

Tuyết giật bản mình khi thấy người đứng ngoài là George. Thấy Tuyết, George cũng ngưng ngưng không kém. George cất tiếng run run:

- Ủa, Tuyết ở đây hả? George muốn kiếm Linda để lấy chìa khóa nhà. Sáng nay đi học, George quên không mang theo chìa khóa. Ba má George đi nghe nhạc chưa biết mấy giờ mới về.

Tuyết nói cho George biết lý do tại sao Tuyết có mặt ở đây, rồi không biết đối xử làm sao, lẳng lặng quay lại đi vào nhà.

George đi theo vào và đóng cửa lại. Trời bên ngoài đã tối om và lát phất mưa. Tuyết ngưng ngưng ngồi xuống sofa và tiếp tục xem phim. George cũng ngưng ngưng ngồi xuống theo. Bầu không khí yên lặng như chứa đầy điện khí trước khi một tiếng sét nổ. Có tiếng George gọi khe khẽ:

- Tuyết.

Tuyết vẫn yên lặng xem phim, không quay đầu lại. Sau một tiếng gọi khe khẽ nữa, Tuyết cảm thấy tay George nhẹ nhẹ để lên tay Tuyết, mơn trớn. Cái cảm giác kỳ lạ hôm nào lại đến làm nghẹt cổ Tuyết. Hơi thở hỗn hển, Tuyết muốn rút tay ra, nhưng bàn tay Tuyết không chịu buông rời.

George ngồi xích lại gần hơn, nâng tay Tuyết lên môi. Cánh tay George quàng sau lưng Tuyết, kéo nhẹ Tuyết về phía George.

Tuyết muốn vùng vẫy ra; nhưng lại sợ gây thành tiếng động làm giật mình hai đứa trẻ đang ngủ trên lầu. Hơi thở nóng bỏng của George sát gần vào cổ, vào mặt Tuyết. Có đôi môi George tìm đôi môi Tuyết. Có tiếng những chiếc nút áo bung ra lách tách. Có tiếng quần áo loạt soạt.

Bên ngoài trời vẫn mưa lất phất.

Khi hai thân thể đã rời nhau ra, Tuyết sợ hãi nhìn đồng hồ, nói khe khẽ:

- Chết rồi. Linda sắp về đến nơi. George phải ra khỏi đây ngay, về nhà mà chờ Linda.

George mặc vội quần áo, hôn nhẹ lên má Tuyết một lần trót và bước ra khỏi cửa. Tuyết đứng dậy, sắp đặt lại sofa cho phẳng phiu, rồi vào nhà tắm mặc quần áo và soi gương, chải đầu tóc lại cho tươm tất.

Đúng như đã hứa, Linda trở lại trước mười giờ và ngồi xem TiVi với Tuyết một lúc thì ông bà Jackson cũng về.

Linda chở Tuyết về nhà và ngồi trong xe đợi cho Tuyết vào hẳn nhà rồi mới lái xe đi. Lúc ngồi xem TiVi ở nhà ông bà Jackson cũng như suốt trên quãng đường về nhà, Tuyết và Linda nói rất ít, chỉ đủ để trao đổi những nhận xét lặt lẻo về cuốn phim vừa coi. Rõ ràng là hai người cùng bận suy nghĩ về những chuyện khác.

Bà Long vẫn còn thức để chờ con gái. Thấy Tuyết về sớm, bà Long có vẻ bằng lòng, hớn hờ bảo Tuyết:

- Có miếng gà ngon lắm. Con lấy ra mà ăn.

Tuyết lấy một chén nhỏ miếng gà ăn cho mẹ vui lòng; rồi đi tắm rửa và đi ngủ.

Nhưng Tuyết không làm sao ngủ được. Trăm đường ngàn lối ngổ ngang trong đầu. Những lo sợ lại tràn ngập tâm hồn Tuyết, những lo sợ y hệt như lần trước, khi Tuyết nhìn thấy những bào thai trong Viện Bảo Tàng Y Khoa. Liệu lần này Tuyết có may mắn như lần trước không? Còn mười một ngày nữa mới đến ngày kinh kỳ. Lần trước Tuyết đã bị trễ đến bốn ngày, và đã có lần Tuyết trễ đến bảy ngày. Như vậy Tuyết phải chờ đến mười tám ngày nữa. Nếu có chuyện gì thì lúc đó cái thai đã to hơn một hạt ngô. Có lẽ nó sẽ bắt đầu trông giống như một con sâu. Rồi Tuyết sẽ làm sao? Dù sao thì lúc này Tuyết cũng chỉ biết chờ đợi. Có gì Tuyết có thể làm để thay đổi tình thế đâu?

Thao thức mãi đến gần sáng Tuyết mới ngủ thiếp đi một chút. Khi mở mắt ra thì đã hơn mười giờ sáng, Tuyết sực nhớ đến bài thuyết trình phải nộp ngày Thứ Hai và vội ra khỏi giường, đi tắm rửa, rồi ngồi vào bàn học làm bài tiếp.

Nhưng Tuyết không làm sao chú ý vào bài làm được. Hình ảnh những cái bào thai đọng trong những bình bằng thủy tinh cứ như lớn vờn trước mắt. Tuyết để tay lên bụng, tưởng như cái bụng đang phồng lên. Thấy đói, Tuyết xuống nhà kiếm đồ ăn.

Tuyết cảm thấy dễ chịu hơn sau bữa ăn và trở lại bàn học, cố làm vội cho xong để có bài nộp ngày Thứ Hai. Khi ông bà Long về đến nhà buổi tối hôm đó thì Tuyết đã bình tĩnh hơn.

Ông bà Long có phần vui vẻ hơn mọi ngày, luôn miệng cười cười, nói nói, kể cho Tuyết nghe những chuyện l笑笑 của khách hàng ngoài tiệm hôm nay. Tuyết cũng thấy vui lây; nhưng chỉ trong khoảng khắc, Tuyết giật mình nhận ra rằng cái bầu không khí vui vẻ hạnh phúc này sẽ tan thành mây khói trong vài ngày tới, nếu....nếu....nếu như Tuyết thực sự có bầu. Nếu Tuyết mang bầu thì Tuyết sẽ không còn dám nhìn thẳng vào mặt ông bà Long. Ông bà Long chắc cũng chẳng muốn nhìn vào Tuyết để phải thấy cái bụng càng ngày càng lớn lên, nhắc nhở cho ông bà cái nhục nhã có đứa con gái chửa hoang, đứa con gái mà ông bà đã đặt cả hy vọng vào. Ba má Tuyết và Tuyết sẽ ngồi vào bàn, ăn uế oải cho qua bữa, không ai nhìn ai, không ai nói với ai một lời.

Nhưng Tuyết đâu đã biết là Tuyết có bầu đâu? Còn ít nhất là mười ngày hay hai tuần nữa Tuyết mới biết chắc được. Bây giờ thì bằng mọi cách Tuyết phải che dấu cái lo âu phi lý này đi. Tuyết muốn tận hưởng những giây phút êm đềm của một gia đình ấm cúng này vì ..... rồi vài ngày nữa đây, có lẽ chẳng bao giờ Tuyết còn có được những giây phút như thế này nữa.

Tuyết giúp bà Long đem những món ăn nóng hổi từ trong bếp đặt lên bàn. Ông bà Long ăn uống ngon lành; nhưng Tuyết cảm thấy miệng nhạt nhẽo, cố gắng lắm mới ăn hết được một chén cơm. Tuyết cũng cảm thấy như người ngầy ngấy sốt.

Tuyết đi ngủ sớm hơn mọi khi. Nhưng sao Tuyết lại thấy mình nhỏ lại như một đứa bé năm tuổi, chạy nhảy hết trên nhà lại xuống bếp. Tuyết nhặt được một hộp quẹt ở trong bếp và bật lửa châm vào đồng giấy báo. Ngọn lửa bốc lên bùng bùng cháy hết cả nhà. Ông bà Long phải chạy ra ngoài, thân thể trần trụi trụi. Cả hai người cùng chỉ tay vào Tuyết, nét mặt hầm hầm. Tuyết sợ quá oà lên khóc và tỉnh dậy: Đó chỉ là một giấc mơ hãi hùng.

Tuyết nằm trần trọc cho mãi đến sáng. Miệng Tuyết càng thấy nhạt nhẽo hơn, nước miếng chảy ra liên tiếp. Bỗng Tuyết thấy ruột quặn lại, đưa nước chua lên cổ, lên miệng. Tuyết chạy vội vào nhà tắm, nôn oẹ từng cơn, tưởng như đến hết cả mặt xanh mặt vàng.

Mồ hôi chảy ra ướt đẫm cả trán, Tuyết đứng bám vào cái chậu rửa mặt thở hổn hển. Có tiếng bà Long hỏi:

- Con đau phải không?

Tuyết run run đáp:

- Có lẽ con bị cảm lạnh. Để con lấy aspirin uống và nằm nghỉ một lúc chắc sẽ hết.

Tuyết về giường nằm, cố chờ giấc ngủ trở lại. Nhưng giấc ngủ không đến mà chỉ có những cơn nôn oẹ liên tiếp. Tuyết phải ra nhà tắm ba bốn lần nữa.

Đến khi những cơn nôn oẹ qua đi thì cũng đã hơn chín giờ sáng, Tuyết đi tắm rửa rồi cùng ông bà Long đi xem lễ. Khi ở nhà thờ ra, Tuyết gặp hai người bạn ở trong Ban Thánh Ca rủ Tuyết đi mua sắm. Tuyết vui vẻ nhận lời. Tuyết muốn có dịp ra khỏi nhà để ông bà Long khỏi nhận thấy vẻ lo âu của Tuyết. Ông bà Long cũng mừng thấy con gái đã hết cảm.

Tối hôm ấy Tuyết đi ngủ và lại có một giấc chiêm bao hãi hùng: Tuyết thấy mình đi lạc đường vào một cái hang đen tối, tìm mãi không thấy lối ra. Tuyết chạy ngược, chạy xuôi, nhưng chỉ gặp toàn tường đá lởm chởm. Bỗng nhiên chỗ đất Tuyết đang đứng sụt xuống. Tuyết cũng rơi theo và sợ hãi hét lên một tiếng, bàng hoàng tỉnh dậy. Tim đập thình thình, Tuyết nằm đó suy nghĩ mãi về giấc mơ.

Sáng hôm sau là Thứ Hai. Tuyết lại thấy nhạt miệng và nước miếng chảy ra tràn trụa. Rồi những cơn nôn oẹ liên hồi lại tới. Có tiếng bà Long nói vọng vào với Tuyết:

- Con có vẻ cảm nặng rồi đó. Phải nghỉ học ở nhà một hôm cho khỏi hẳn đã.

Tuyết chờ cho cơn nôn oẹ qua đi rồi mới trả lời mẹ:

- Hôm nay con có bài phải nộp. Nếu con thấy khỏe hơn thì con phải đi học.

Đến gần chín giờ thì Tuyết thấy dễ chịu hơn và ông Long lại chở Tuyết đến trường như mọi khi. Ông Long không thắc mắc gì về vẻ mệt mỏi của con gái. Ông còn nhớ vợ ông thường nói:

- Con nhỏ này mới kỳ cục làm sao! Lúc thì lảm lảm lì lì, rồi sau đó lại cười nói như sáo được.

Sáng ngày Thứ Ba khi nghe thấy Tuyết lại nôn oẹ ở trong phòng tắm, bà Long nói với chồng:

- Chắc con nó đau nặng. Ông chịu khó ra tiệm một mình hôm nay. Để tôi xem có cần thì tôi phải đưa nó đi bác sĩ.

Chờ cho ông Long ra khỏi nhà rồi, bà Long khóa cửa lại và thông thả đi lên phòng Tuyết. Rón rén đến sát giường con, bà cúi xuống run run cầm lấy tay con gái và ghé gần lại hỏi:

- Có phải con có bầu không con?

Tuyết giật bắn mình, tim như muốn ngừng đập, cổ họng nghẹn lại, không hé ra được một lời, toàn thân như bị dán chặt xuống giường không nhúc nhích được.

Sau một phút nữa vẫn không thấy Tuyết trả lời, bà Long khe khẽ nhắc lại câu hỏi:

- Có phải con có bầu không con?

Có tiếng Tuyết thì thầm:

- Con không biết.

Bà Long rùng rờ tay chân, đầu choáng váng, toàn thân lạnh toát, lảo đảo như muốn té nhào, bà phải bám vào thành giường để giữ lấy thăng bằng. Thoáng qua trong đầu bà, bà hiểu rằng “Con không biết” có nghĩa là “Con biết” vì ....làm sao mà con không biết được? Bà đứng lặng người đi như thế có đến năm mười phút, chẳng biết làm gì, chẳng biết nói gì. Rồi bà bỗng cảm thấy tim đập mạnh, mặt nóng bừng bừng, miệng như muốn hét lên một câu đang dâng lên từ trong đáy lòng: “Sao con không giết chết mẹ đi có hơn không?”

Nhưng nghề nghiệp đã dạy cho bà tự kiềm chế. Tình yêu thương của người mẹ lại nổi lên làm chìm đi sự giận dữ. Bà thấy thương xót con gái bà như chưa bao giờ thương xót như thế. Bà biết rằng con gái bà đang nằm kia, tim đang quặn lại, ruột đang đứt từng khúc vì lo âu, vì sợ hãi. Bà òa lên khóc và cúi xuống ôm lấy con gái. Bà Long ôm con trong hai cánh tay mà sao bà cảm thấy như con bà đang tuột dần khỏi tay bà để rơi vào vực thẳm đen tối vô cùng tận. Tuyết cũng òa lên khóc theo. Hai mẹ con cứ ôm nhau mà khóc như thế không biết bao lâu.

Nhưng rồi nước mắt cũng cạn. Sau nhiều tiếng nức nở nữa bà Long hỏi Tuyết:

- Nó là ai?

Tuyết sụt sùi đáp:

- George, anh của Linda.

Bà Long ngạc nhiên:

- Sao con yêu nó mà con không cho ba má biết?

Tuyết thấy cần nói rõ hơn cho bà Long hiểu:

Con không yêu nó. Mọi việc xảy ra bất ngờ ngoài ý con và George.

Bà Long hiểu. Bà cũng đã trải qua cái tuổi mười bảy, mười tám của người con gái, khi những cảm giác mới sôi nổi, nóng bỏng bùng lên, tràn ngập cả cơ thể, dễ đưa đẩy người ta đến những hành động ngoài ý muốn. Bà Long không muốn cản vạ con về những việc đã rồi nữa. Là một người thực tế, bà Long muốn đi tìm một giải pháp:

- Bây giờ con định tính sao?

Có tiếng Tuyết trả lời yếu ớt như van xin, cầu cứu:

- Con chưa biết.

Bà Long cũng hiểu nữa. Làm sao? Làm sao bây giờ? Làm sao Tuyết biết được? Chính bà cũng đâu có biết làm sao bây giờ. Bà hoảng hốt, bà thấy cần phải cầu cứu. Cầu cứu với ai bà chưa biết; nhưng bà cảm thấy cần phải ra khỏi nhà để đi cầu cứu. Bà nói với Tuyết:

- Con ở nhà mà nghỉ. Để mẹ ra nhà thờ cầu nguyện một lúc.

Bà Long lái xe đến trước cửa nhà thờ và dừng lại; nhưng bà không muốn ra khỏi xe. Bà có biết bà muốn cầu nguyện xin gì đâu?

Lướt lượm một lúc lâu rồi bà mới uể oải mở cửa xe bước ra, thong thả lên bậc thềm và đẩy cửa nhà thờ. Nhưng lúc này cửa nhà thờ còn khóa kín. Bà Long thở phào như thể mừng thầm rằng ít ra là bà đã cố gắng đi tìm một lời giải.

Bà Long trở lại xe và lái ra khỏi sân nhà thờ; nhưng bà không biết đi đâu. Bà như con gà bị chặt mất đầu, chạy lảng quăng bừa bãi, không còn hồn, còn vía gì nữa. Sau một hồi lâu, bà Long dừng xe lại ở một công viên, xuống xe và lại ngồi ở một chiếc ghế đá, lơ đãng nhìn xuống dòng sông đang chảy lững lờ. Bà muốn ngồi đây trong yên lặng để suy nghĩ, để tìm một lời giải.

Bà biết bà không thể nói cho ông Long hay chuyện này được, ít ra là cho đến khi nào bà và Tuyết đã có một quyết định. Bà biết rằng nếu bà bàn bạc với ông Long thì ông Long sẽ gọi điện thoại hỏi ý kiến Cha Bạch. Cha Bạch sẽ nói đến hai chữ *hy sinh*.

Ôi những người đàn ông! Ngay cả những người đàn ông thân nhất trong đời bà, sao mà họ nói đến hai chữ *hy sinh* dễ dàng thế! Thôi phải rồi. Họ dễ dàng nói đến hai chữ *hy sinh* vì họ chỉ muốn *hy sinh* những người đàn bà chứ có bao giờ họ nói đến *hy sinh* chính họ đâu? Làm sao họ hiểu được nỗi đau khổ, tủ nhục của người đàn bà khi phải mang nặng một cái thai mà mình không muốn, phải sinh ra một đứa con mà mình không thương yêu!

Nhưng bà không giận ông Long. Thực ra lúc này bà thấy thương ông Long vô cùng.. Ông Long đã đặt bao nhiêu hy vọng vào Tuyết để nối dõi tông đường, để làm nơi nương tựa lúc tuổi già và nhất là để mang lại cho ông những phút danh dự, để ông được nở mày, nở mặt với bà con. Ông Long đã giữ chỗ trước ở một tiệm ăn sang để ăn mừng ngày Tuyết tốt nghiệp trung học vào tháng sáu này. Ông chắc chắn rằng trong dịp này ông sẽ được loan báo việc Tuyết được nhận vào một trường đại học danh tiếng.

Nhưng.....nhưng bây giờ bao nhiêu hy vọng đó đã trở thành mây khói. Tuyết sẽ phải nghỉ học hay sẽ bị đuổi. Ở một trường nữ trung học danh tiếng như trường SPRING GARDEN HIGH SCHOOL FOR GIRLS này, một học sinh chữa hoang là đủ làm nhục cả trường, cả Ban Giám Đốc, cả các phụ huynh khác. Bà Hiệu Trưởng sẽ mời ông bà Long đến văn phòng nói chuyện và yêu cầu ông bà làm đơn xin cho Tuyết chuyển đi trường khác. Nếu không thì các phụ huynh khác cũng bày tỏ thái độ.....

Thế là hết.

Bây giờ thì chỉ còn một nỗi tủi hổ quá lớn lao cho ông Long. Bà Long lặng người đi, chỉ sợ bệnh tim của ông lại tái phát.

Hay là gửi Tuyết sang ở với cô Tâm ở bên Anh cho đến ngày mãn nguyệt khai hoa? Rồi sao nữa? Rồi đem cho đứa nhỏ đi? Ôi, bà đã chẳng thấy bao nhiêu người con nuôi trở lại tìm mẹ ruột và gây nên bao nhiêu xáo trộn, đau đớn, cho bao nhiêu người hay sao? Nhất là sau này khi Tuyết đã có một gia đình êm ấm rồi. Mà làm sao giữ kín việc này như thế được? Cô Tâm có thể kín miệng không nói ra cho ai biết; nhưng còn chồng cô Tâm, các con cô Tâm, bạn bè, người quen, kẻ thuộc cô Tâm. Rồi chỉ cần một người tò mò, tọc mạch thôi là câu chuyện sẽ vỡ lở. Điện thoại hai bên bờ Đại Tây

Dương sẽ truyền đi tin con gái bà Long chữa hoang phải sang bên Anh đẻ! Thôi thôi, không thể được. Chỉ một việc tự nhiên Tuyết biến khỏi thành phố này cũng đủ để cho bao nhiêu người đặt câu hỏi rồi.

Bà Long thấy mệt mỏi. Sáng nay bà đã dậy sớm khi nghe tiếng Tuyết nôn ọe. Từ sáng đến giờ bà vẫn chưa ăn uống gì. Bà ngồi yên lặng, nhìn xuống dòng sông chảy lững lờ và cảm thấy như đôi mí mắt nặng trĩu xuống. Rồi bà Long thấy mình đang ở trong tiệm vàng, nói chuyện với Tuyết. Bà nhìn ra cửa và thấy cô Huyền đang mỉm cười chờ đợi. Bà bấm nút điện mở cửa. Cô Huyền bước vào, tay xách một cái túi nặng trĩu. Cô Huyền lấy ra một cái gì xanh xanh, to hơn một quả bưởi lớn, để lên quầy hàng rồi vừa cười hóm hỉnh, vừa nói:

- Em mang biểu chị một trái bầu non để cô Tuyết nấu canh ông bà ngoại sôi.

Bà Long giận quá, lấy tay hất mạnh trái bầu vào mặt cô Huyền. Bà tỉnh dậy. Đó chỉ là một giấc chiêm bao. Bà không ngờ bà đã ngồi đó, ngủ lịm đi và chiêm bao giữa ban ngày. Nhưng giấc chiêm bao làm bà nghĩ đến cô Huyền. Bà có thể mượn tượng ra trong óc hình ảnh cô Huyền đi từ nhà nọ đến nhà kia rí tai:

- Chị có nghe chuyện gì không? Cô Tuyết.....con ông bà Long .....

Bà thấy tim đập mạnh, không biết vì sợ hãi hay tức giận. Bà nghĩ đến Tuyết. Bà đã ra đây ngồi suy nghĩ, để Tuyết ở nhà một mình giữa lúc Tuyết đang lo âu, sợ hãi, bối rối. Nhớ Tuyết liêu lĩnh làm chuyện gì đại đột thì sao? Bà Long hốt hải đứng dậy ra xe lái về nhà. Bà cũng sực nhớ ra bà cần phải hỏi Tuyết một câu mà từ sáng đến giờ bà luống cuống quên khuấy đi mất.

Trong lúc đó Tuyết ở nhà cũng nặn óc suy nghĩ. Cái phút đau khổ khi phải thú nhận với mẹ rằng mình có bầu dù sao cũng đã qua đi. Bây giờ Tuyết phải nghĩ đến việc tìm cách giải quyết những khó khăn sắp tới.

Tuyết chưa biết Tuyết sẽ phải làm gì; nhưng Tuyết biết những gì Tuyết sẽ không thể làm được.

Tuyết không thể nói cho George biết là Tuyết có bầu hay đòi George cưới Tuyết được. George sẽ nghĩ rằng Tuyết đã đưa George vào tròng. George sẽ oán hờn Tuyết. Và lại Tuyết chẳng bao giờ muốn lấy George, nhất là lúc này George chỉ là một sinh viên, chưa có nghề, có nghiệp, chưa có đồng lương. George lấy gì mà nuôi mẹ con Tuyết? Nếu George phải bỏ học vì việc này thì George và gia đình George sẽ thù oán Tuyết biết chừng nào? Tuyết biết George không ghét Tuyết, nhưng cũng chẳng yêu Tuyết. Làm sao hai người có thể lấy nhau trong điều kiện này được?

Tuyết không thể vác cái bầu đến trường này hay trường khác được. Làm sao Tuyết dám ngẩng mặt lên nhìn thầy, nhìn bạn? Tuyết còn lạ gì những cái miệng ác độc của những đứa trẻ mười lăm, mười bảy tuổi. Chúng nó có thể nói những lời chế riễu làm Tuyết uất ức đến trào nước mắt.

Tuyết cũng không thể để ông bà Long phải hàng ngày nhìn thấy cái bụng càng ngày càng to hơn của Tuyết; phải mất mày, mất mặt với bà con. Rồi đây cha Bạch sẽ chẳng còn bao giờ dám đứng lên giảng giải đạo đức cho ai. Làm sao cha há miệng ra được khi có chuyện không hay ở ngay trong gia đình cha?

Tuyết nghĩ đến việc bỏ nhà để đi đến một nơi thật xa, tìm một việc làm như bồi bàn hay bán hàng để kiếm tiền tự lập nuôi con. Nhưng Tuyết biết Tuyết sẽ chỉ đi làm được nhiều lắm là chín tháng, rồi sẽ phải ngồi nhà ôm con; rồi hai mẹ con sẽ phải sống nhờ vào trợ cấp xã hội. Tuyết cũng biết cái cảnh nghèo túng của những người mẹ độc thân trông nhờ vào trợ cấp xã hội, sống chui rúc ở những khu nhà xộc xệ nó khốn khổ như thế nào. Rồi Tuyết sẽ bị những người đàn ông xấu xa lợi dụng. Có người đàn ông tử tế nào muốn lấy một người đàn bà với một đứa con hoang bao giờ? Sinh ra một đứa con sống trong hoàn cảnh như thế rồi nó sẽ ra sao? Thà đừng sinh ra nó còn hơn. Mà bỏ đi như vậy có tránh được tiếng tăm cho ông bà Long đâu? Ông bà Long sẽ thương nhớ Tuyết đến mỗi mòn mà chết. Ông Long sẽ phải nhờ đến cảnh sát tìm Tuyết và rồi tiếng tăm càng tệ hại hơn.

Tuyết còn đang lo nghĩ lung bung thì bà Long bước vào nhà. Thấy con gái đã dậy và đang chải chuốt lại đầu tóc, bà Long cũng yên lòng hơn. Bà Long nói:

- Có lẽ không nên cho bố biết việc này vội. Cứ để thông thả xem sao. Con đã tính thế nào chưa?

Tuyết quay sang, nhìn thẳng vào mẹ một giây rồi nói:

- Con không muốn giữ cái thai.

Bà Long yên lặng cúi đầu suy nghĩ. Sau một hồi thật lâu bà mới cất tiếng hỏi Tuyết:

- Con có biết được bao lâu rồi không?

Tuyết thông thả nói với mẹ:

- Từ hôm Thứ Sáu, khi con ở nhà ông bà Jackson rồi George lại tìm Linda để lấy chìa khóa.

Mới từ hôm Thứ Sáu! Thế là mới có ba ngày! Bà Long như nghĩ ra điều gì. Bà quay sang nói với Tuyết:

- Nếu vậy thì có thể là con chưa thực sự có bầu. Để mẹ đưa con đi bác sĩ. Có khi ông ấy có thể làm nó trôi ra tự nhiên được.

Tuyết hiểu ý bà Long.

Bà Long gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của gia đình để lấy giờ hẹn. Hai mẹ con ăn vội bữa cơm trưa, rồi bà Long nói với Tuyết:

Mẹ muốn đến gặp riêng ông ấy trước để hỏi ý kiến ông ấy cái đã. Con cứ ở nhà chờ, rồi mẹ sẽ về cho con biết.

Khi đã ở trong văn phòng một mình với bác sĩ rồi, bà Long nói:

- Tôi có một người bạn mới ở Việt Nam qua. Bà ấy đã có chín người con rồi mà bây giờ bà ấy lại thấy như bà ấy có bầu. Bà ấy không muốn có thêm con nữa. Bác sĩ có thể giới thiệu cho một chỗ tin cậy được để giúp bà ấy không?

Bác sĩ lục hồ sơ xem rồi viết xuống giấy tên, địa chỉ và điện thoại của một bệnh xá chuyên về phá thai đưa cho bà Long.

Ngày hôm sau bà Long cũng bảo ông Long ra trông tiệm một mình để bà còn phải đưa Tuyết đi bác sĩ khám bệnh lại một lần nữa. Ông Long đi rồi, bà Long và Tuyết mặc quần áo khác hẳn mọi ngày, đội thêm khăn và đeo kính đen; rồi gọi xe tắc-xi đến bệnh xá phá thai. Bà Long nhìn trước, nhìn sau rồi mới bước vào bệnh xá. Bà không muốn ai quen thuộc ở quanh đây nhận ra bà.

Cô y-tá và bác sĩ niềm nở đón tiếp hai người. Sau khi đã giảng giải cho hai người về phương thức sẽ được sử dụng trong việc này cùng những hậu quả và biến chứng có thể xảy ra, bác sĩ cũng đưa giấy để hai người ký nhận đã hiểu rõ và thỏa thuận mọi điều.

Cô y-tá đưa Tuyết vào phòng giải phẫu; còn bà Long thì ngồi chờ trong phòng khách. Hơn một giờ sau cô y-tá bước ra cho bà Long biết mọi việc đều thành tựu như đã dự trù. Tuyết chỉ cần nằm nghỉ chừng một giờ nữa là có thể ra về được. Bà Long thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường về cũng bằng xe tắc-xi, bà Long ngồi yên lặng cầm tay con gái, lơ đãng nhìn ra ngoài đường phố. Bà không ngờ mọi việc lại trôi chảy dễ dàng như thế. Bà có cảm tưởng như một cơn giông tố vừa lướt qua gia đình bà, gây hãi hùng trong chốc lát; nhưng mọi sự đã trở lại gần như bình thường, ngoại trừ cái vết thương ở trong lòng bà và Tuyết.

Ngày hôm sau Tuyết trở lại trường học như không có chuyện gì xảy ra. Trong những ngày tháng kế tiếp Tuyết cố gắng để cả tâm trí vào việc học và dần dần đã tưởng như quên đi được cái kinh nghiệm hãi hùng vừa trải qua; nhưng hơn hai tháng sau, một truyện mà Tuyết đọc trên báo *Tribune* lại làm vỡ ra vết thương trong lòng Tuyết.

Dưới tấm hình một cô gái xinh đẹp, Báo *Tribune* có đăng tin này:

“Cô Barbara McMahon, 18 tuổi, độc thân, học sinh lớp 12 trường Trung Học Central đã bị Ban Giám Đốc Nhà Trường cấm không được dự lễ diễn hành ngày tốt nghiệp trung học vào tháng Sáu này vì cô đã có bầu được bốn tháng. Cô Barbara McMahon đã khiếu nại lên cấp trên với lý do rằng việc cô có bầu là lỗi tại cô đã không cẩn thận dùng những phương pháp ngừa thai. Cô nhận trách nhiệm về cái bầu của cô; nhưng cô cho rằng đó là chuyện riêng của cô và Ban Giám Đốc Nhà Trường không thể vì thế mà không cho cô dự lễ tốt nghiệp được. Bà Tổng Giám Đốc Học Vụ Thành Phố đã ra chỉ thị cho Ban Giám Đốc Trường Central High phải để nữ sinh này được dự lễ diễn hành như tất cả các học sinh khác. Bà Tổng Giám Đốc nói rằng người ta không thể dựa vào những quan niệm mơ hồ về luân lý để tước đoạt quyền tham dự buổi lễ tốt nghiệp của cô McMahon sau khi cô đã học hành chăm chỉ trong bốn năm nay.”

Tuyết thừ người ra suy nghĩ. Ôi Barbara McMahon can đảm và thẳng thắn biết chừng nào! Thẳng thắn nhận lỗi về mình và can đảm nhận lấy trách nhiệm; chứ đâu có như Tuyết, lằm lở rồi lại tìm đường trốn trách nhiệm! Thật là hèn nhát; thật là ích kỷ. Tuyết thấy xấu hổ với chính mình..Tuyết cũng suy nghĩ về lời tuyên bố của bà Tổng Giám Đốc Học Vụ “Người ta không thể dựa vào những quan niệm mơ hồ về luân lý”

Phải. Người ta dựa vào đâu để mà nói rằng không chồng mà chữa là xấu? Nếu một người đàn bà chỉ muốn có con mà không muốn có chồng thì đó là quyền tự do của người đó. Ai dám tự cho mình quyền phán xét người khác để nói rằng như thế là xấu, là vô luân lý?

Tuyết còn thấy vô số những quan niệm mơ hồ về luân lý khác. Tuyết thường nghe bố Tuyết và nhiều người Á-Đông khác nói đến ba chữ *Quân, Sư, Phụ* như thể ba chữ đó bao trùm cả cái tinh hoa của văn hóa Á-Đông. Vua ở trên hết, rồi đến thầy học, và sau nữa là cha. Nhưng người Việt đã chẳng hai lần truất phế vua Bảo Đại đấy sao? Và người Trung Hoa đã chẳng nổi dậy lật đổ triều đại Nhà Thanh hay sao? Người ta còn nói đến *Trung, Hiếu, Tiết, Nghĩa* như những đức tính quý báu. Nhưng vua đã không còn thì trung với ai? Ấy đấy, người ta có thể mơ hồ thế đấy!

Tuyết ước gì Tuyết đã được đọc mẩu tin về Barbara McMahan sớm hơn. Tuyết không biết liệu Tuyết có đủ can đảm để hành động như Barbara McMahan không; nhưng biết đâu? Biết đâu Tuyết chẳng tìm thấy một gương sáng để noi theo?

Một chiều Thứ Sáu hai tuần sau trước khi tan học, Linda đưa một quyển sách cho Tuyết và nói:

- Đây, quyển sách giáo khoa về tình dục mà mày muốn mượn đây. Cô giáo dạy hết bài cuối cùng rồi, tao không cần đến sách nữa. Mày muốn giữ để đọc đến bao giờ cũng được.

Tuyết sực nhớ ra. À, quyển sách giáo khoa dùng trong lớp *Giáo Dục Tình Dục* ở trường. Lớp học mà ông bà Long đã không chịu ký giấy cho phép Tuyết học hồi đầu năm. Bây giờ thì Tuyết còn cần gì đến cuốn sách đó nữa. Tuyết đã chẳng biết quá nhiều về tình dục rồi hay sao? Dù sao Tuyết cũng cầm lấy sách, làm như thích thú lắm. Tuyết không muốn để Linda nghi ngờ gì.

Tối hôm đó Tuyết tò mò mở quyển sách ra đọc qua. Mắt Tuyết bỗng để ý đến một chương với tựa đề *Những Phương Pháp Ngừa Thai*. Có đến hơn hai mươi cách ngừa thai được coi là rất có hiệu quả và được nhiều người dùng. Tuyết đặc biệt chú ý đến hai câu tóm tắt ở cuối chương mà Linda đã gạch dưới bằng viết chì màu.

Câu số 15: “Những đàn bà con gái từ 15 tuổi đến 45 tuổi nên luôn luôn mang theo trong ví và có sẵn trong nhà một vài cái condoms tốt để đề phòng những trường hợp bất ngờ có thể xảy ra.”

Câu số 18; “Nếu không kịp đề phòng trước khi giao cấu, thì sau khi giao cấu rồi người đàn bà vẫn có thể ngừa thai bằng cách dùng *thuốc ngừa thai cấp bách* (Emergency Contraceptive Pills) có bán ở nhiều tiệm thuốc tây.”

Tuyết trợn tròn hai mắt đầy kinh ngạc. Chỉ giản dị có thế! Nếu Tuyết đã được học lớp *Giáo Dục Tình Dục* ở trường và biết cách ngừa thai thì có phải Tuyết đã tránh được bao nhiêu là lo sợ, hãi hùng không?

Tuyết thấy giận ba má đã quá cổ hủ không chịu ký giấy phép cho Tuyết học lớp đó. Tuyết cũng thấy giận ngay chính Tuyết. Tại sao Tuyết đã không cương quyết đòi ba má ký giấy cho bằng được? Rồi Tuyết giận lây cả Cha Bạch. Chỉ vì Cha Bạch muốn Tuyết học lớp *Dự Bị Hôn Nhân* do Cha Thảo tổ chức mà rồi ba má Tuyết đã không cho Tuyết học lớp *Giáo Dục Tình Dục* ở trường. Mà tại sao nhà trường lại đòi phụ huynh phải ký giấy phép mới cho học sinh ghi tên học lớp đó?

Thôi phải rồi. Tất cả cũng chỉ vì những quan niệm mơ hồ về luân lý! Nhiều cha mẹ đã cho rằng học về tình dục sẽ làm hư hỏng con cái. Nhiều người đã công khai phản đối môn học đó. Vì thế mà nhà trường mới phải đòi hỏi như vậy. Ấy đấy, những quan niệm mơ hồ về luân lý có thể nguy hiểm đến thế đấy!